

Tweede Pinksterdag 2022 - zangdienst
EN DE GEEST EN DE BRUID ZEGGEN: 'KOM!'

Openbaring 22, vers 6 t/m 21

Het is best wel lastig om goed uit te leggen, wat wij nu met Pinksteren vieren. Hoe leg je dat aan je kinderen uit, hè? Of aan mensen die niet geloven, die misschien ook helemaal niet weten waar het met Pinksteren over gaat? Op zich kan je het misschien wel met woorden zeggen hoor – bijvoorbeeld: wij vieren dat 'de Geest van God tot ons is gekomen' – maar of dat iets oproept bij je gesprekspartner, of dat het daarmee nog heel erg abstract, vaag blijft... , ik ben bang voor het laatste. Maar als je eens heel eerlijk naar jezelf bent: ervaar je zelf Pinksteren echt als feestdagen? Word je er echt blij van dit weekend? Of herken je wel iets ervan dat het ook voor jezelf allemaal wat in de lucht blijft hangen?

Om iets van Pinksteren te begrijpen, van het geweldig mooie te proeven hebben wij beelden nodig. Beelden, zodat wij ons er *iets* van kunnen voorstellen. In Openbaring 22 wordt ons het beeld van een bruid aangereikt. Openbaring 22,17: *'En de Geest en de bruid zeggen 'kom'.*

Met die bruid wordt de kerk bedoeld: de Hoeksteengemeente en de Ichthusgemeente samen, samen met al die andere kerken, met die mensen die nu op Opwekking zitten, maar ook die christenen die wij op vakantie hebben ontmoet in andere landen, die zendingsgemeenten waar onze collecten naar toe gaan, die vervolgde christenen ver weg, de Oekraïense christenen..., die allemaal samen in al hun verscheidenheid en veelkleurigheid: de bruid.

Nou, daar ga ik eerst iets over vertellen. En daarna vertel ik over de Heilige Geest.

En de Geest en de bruid zeggen: 'kom'... Wij horen hier een bruid roepen, roepen naar de bruidegom. Zij kijkt met verlangen naar hem uit. Ze hoopt dat hij heel snel komt. Nu, met dit beeld sluit het boek Openbaring af.

Het laatste hoofdstuk van Openbaring (vanaf vers 6) vormt een heel plechtige afsluiting van alles wat Johannes mocht zien van de toekomst, van de nieuwe toekomst die God zal gaan brengen en wat er tot die tijd allemaal zal moeten gebeuren op aarde. Met heel veel woorden wordt in dit laatste hoofdstuk bevestigd en bekrachtigd dat het waar is, dat het zo zal zijn. Maar tussen al deze afsluitende opmerkingen in – of beter: tussen al deze waarschuwingen om deze woorden echt serieus te nemen – horen wij Jezus roepen, drie keer(!) roepen: Ik kom spoedig! Die roep van Jezus onderbreekt soms gewoon de lijn van het betoog. Het is als een bruidegom die niet kan wachten tot de huwelijksdag is en dat steeds even wil delen. En terwijl vanuit de hemel dit drie keer klinkt, dat de Bruidegom zo snel mogelijk zal komen, klinkt het vanaf de aarde uit de mond van de bruid 'kom!'. *Wij horen twee geliefden die het bijna niet kunnen uithouden om op elkaar te wachten, omdat ze zo naar elkaars aanwezigheid verlangen.*

Wat een mooi einde van de Bijbel... Nadat je je in het boek Openbaring door allemaal nare dingen hebt moeten worstelen – waarschuwingen, oordelen van God, dingen die er in deze wereld zullen gaan gebeuren, kwade machten die meedogenloos tekeer zullen gaan – en nadat je vervolgens hebt mogen horen hoe geweldig mooi het zal worden – het nieuwe Jeru-zalem, de stad waar het altijd licht is, het paradijs waar geen pijn en geen verdriet is – horen wij ter afsluiting van dit alles die Bruidegom en bruid verlangend naar elkaar roepen: 'Ik kom snel!', 'ja, kom!'... Dat zijn Jezus, de opgestane Heer, de Overwinnaar... en *wij* hier en nu.

Dit beeld van een bruid is veelzeggend. In onze tijd heb je allemaal mogelijke relatievormen, waarbij de een net wat vaster is dan de ander, maar in de tijd van de Bijbel had je alleen het huwelijk. En zo'n huwelijk was al helemaal 'vast' op het moment dat de bruidegom besloot met zijn bruid te trouwen. Denk maar aan Jozef en Maria: je was in zekere zin al man en vrouw – voorgoed aan elkaar verbonden - ook al was je nog maar in ondertrouw. Die bruid die hier dus op aarde staat te roepen dat haar bruidegom moet komen, *die bruid is dus al echt zijn vrouw*. De liefdespartner van Christus. Dat zal zij niet straks *worden* – nee, straks wel de wettelijke bevestiging en het feest – maar ze is het nu al helemaal.

We *zijn* dus bruid. We horen – door het geloof, uit genade – *nu al* volledig bij Christus. Want Pasen ligt niet voor ons, maar achter ons. Toen is ons de liefde verklaard. Liefde, zo standvastig en zo diep. Liefde, zo alles gevend.

Maar ondanks dat het een prachtig beeld is, is het best lastig om met elkaar als Ichthusgemeente en Hoeksteengemeente en de andere christenen zo'n bruid te zijn. Er komt nog heel wat bij kijken, zeg maar. En wat het misschien ook wel lastig maakt: onze Bruidegom heeft wel gezegd 'Ik kom spoedig', maar het duurt toch best erg lang, vindt u ook niet? Ik ken al de verklaringen hiervoor hoor: 'voor God zijn 1000 jaren als één dag'. En: 'God wil dat eerst alle mensen over Hem hebben gehoord'.

Maar het blijft lastig om echt dat verlangen vol te houden. Zeg nu zelf: hoe vaak bidden wij in de kerk of thuis met heel ons hart om Jezus' komst? Hoe vaak ben je ermee bezig tijdens je werk, of als je de kinderen naar school brengt, of op visite? Ik moet denken aan een man met een verstandelijke handicap uit mijn vorige gemeente. Elke keer als er verdrietig nieuws op het journaal te zien was, belde hij mij op: 'Ik heb weer gebeden 'Heere Jezus, komt toch snel weer terug!' Nou, hij mocht dan een verstandelijke handicap hebben, maar ik ontdekte ondertussen bij ons een veel ernstigere handicap, namelijk: 'helemaal niet zo bezig zijn met de toekomstige bruiloft, ook al zijn wij de bruid...!'

Nu, *daarom* is de Heilige Geest gekomen. De komst van de Heilige Geest is bedoeld om ons te helpen om in het hier en nu werkelijk bruid van Christus te zijn. De Geest van God helpt ons te verlangen, uit te zien naar de Bruidegom en te roepen 'kom!'. Daarom staat Hij ook aan het begin van het zinnetje: *'en de Geest en de Bruid zeggen 'kom!'* De Geest neemt ons aan de hand mee. Hij leert ons de woorden nazeggen. Zoals een leraar zijn klas met de eerste woorden van een nieuwe taal bekend maakt:

'Ik spreek het uit en jullie moeten het mij nazeggen. Net zolang tot je het je echt eigen hebt gemaakt.' De Geest helpt ons om te roepen, om dat woordje 'kom' voluit in de mond te nemen.

En de Geest en de bruid zeggen 'kom'. De Geest helpt ons dus om werkelijk te zijn, wie wij mogen zijn: bruid, geliefde van Christus. En om ons leven daarnaar in te richten, daarop af te stemmen. Want het is soms zo onwennig om bruid te zijn. Je beseft soms niet eens goed wat dat is. Wat het betekent dat wij bij Jezus mogen horen, dat Hij ons Zijn eeuwige liefde heeft aangezegd. En je kunt het je soms nauwelijks voorstellen wat voor toekomst je staat te wachten. Maar daarom heeft God dus Zijn Geest naar de aarde gestuurd. Zijn Geest. Om in onze geest, ons hart, onze gedachten, ons innerlijk te werken. Ons te vormen tot wie wij mogen zijn: bruid van Christus, vol verlangen naar Hem.

Ik plaats dit even in een groter kader:

Je zou kunnen zeggen: *Met Pinksteren komt Gods doel met ons mensen tot voltooiing*. Als je Pinksteren isoleert en het niet in het grotere verband van de Bijbel ziet, dan blijft Pinksteren vaag, abstract, 'wel heel erg geestelijk'. Maar Pinksteren vormt de afsluiting van Gods grote doel met ons mensen. Ik leg het uit: de Vader en de Zoon en de Geest – God Drie-enig, voor ons nauwelijks voor te stellen, maar zo maakt God Zich bekend aan ons beperkte mensen – God Drie-enig is een bron van liefde. Een en al liefde. Liefde tussen de Vader en de Zoon, liefde tussen de Geest en de Zoon, liefde tussen de Vader en de Geest. Een oneindige, eeuwige bron van liefde. Want: God is liefde (1 Johannes 4). Met de schepping heeft God vanuit Zijn oneindige liefde ons mensen deelgenoot willen maken van Zijn liefde. Wij mochten er in gaan delen. Ontvangers worden van Gods liefde. Ons geliefd weten. En Gods liefde beantwoorden. Wij waren in relatie geroepen met die God, de eeuwige bron van liefde. Met de komst van de Heere Jezus heeft God die liefde die Hij voor ons had *opnieuw uitgestort* over de aarde, om al onze zonden, schuld en schaamte te bedekken. God verklaarde in Zijn Zoon opnieuw Zijn liefde aan ons, tegen al onze liefdeloosheid, oppervlakkigheid en onmacht in. En alle machten die deze liefde in de weg staan heeft Hij overmeesterd. En nu met Pinksteren komt God *met Zijn Geest* naar ons toe om ons te helpen om echt uit die liefde te leven, die Jezus weer heeft laten zien en voor ons heeft mogelijk gemaakt. Hij helpt ons door met Zijn Geest in onze geest (ons binnenste) te werken om echt die liefde te voelen. Te beantwoorden. Om ons verlangen aan te wakkeren. Om tegen alle teleur-stellingen en pijn in uit te zien naar het moment dat de liefde volkomen zal worden gedeeld en gevierd, tijdens de bruiloft van Christus en Zijn Gemeente. Nu, dit is dus het grote kader om iets te begrijpen van wat de bedoeling nu is van het Pinksterfeest. En dan weer terug naar de tekst:

De Heilige Geest helpt u en mij dus om samen bruid van Christus te zijn. Want het is nogal wat om in deze samenleving – waarin alles op het nu is gericht, op het leven dat je leeft – uit te blijven zien naar een toekomst na dit leven. Het is nogal wat om in een wereld die ondanks alle inspanningen nog steeds zo onbarmhartig en hard is, in deze wereld waar oorlogen en hongersnoden maar lijken te blijven komen, om toch erop te vertrouwen dat er eens recht zal worden gedaan. Het is nogal wat om verlangen te blijven houden naar een Bruidegom die je soms nauwelijks opmerkt en Die best heel lang wegblijft... Het is lastig om vol te houden, soms tegen je eigen twijfels in. Maar vandaag is de bemoediging: we hoeven dit alles niet alleen te doen! God heeft opnieuw in Zijn liefde de

beweging naar ons toegemaakt om ons te helpen en om ons te maken tot wie wij mogen zijn: Zijn geliefde.

Deze Heilige Geest helpt ons om allereerst steeds weer te ontdekken wie wij mogen zijn. Geliefden. Innig geliefd door de Heere Jezus. Bestemd om in een oneindige verbintenis met Hem te leven. Als Zijn bruid. De Geest helpt ons om dit te beseffen, ondanks al je ballast uit het verleden, of al je huidige bezigheden of frustraties. Innig geliefd.

Aan het begin van het boek Openbaring klonk het zeven keer: 'Wie oren heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeente zegt'. Nu, laat het je steeds weer aangezegd worden. Laat het binnenkomen. Laat je aanspreken. In de kerk, thuis, door de Bijbel, via een podcast, in een lied op welke manier dan ook, door wat de Geest ons wil leren.

De Heilige Geest helpt ons om steeds weer te ontdekken wie u en ik met elkaar mogen zijn. Innig geliefd door Christus. *En de Heilige Geest wekt daarbij in ons het verlangen om Hem straks te ontmoeten*. Om hier op aarde tegen alle tranen en troosteloosheid in te zingen: 'Kom, Jezus, kom!' Hij helpt ons om verwachtingsvol te zijn, ook al is het niet verkeerd om onze aandacht ook bij alle dingen van dit leven te hebben. Want natuurlijk moeten wij werken, mogen wij anderen liefhebben, zullen wij stappen moeten zetten in ons leven. Een bruid kan niet tot de dag van haar bruiloft stil gaan zitten. Natuurlijk moet zij wel wat vrij nemen en tijd ervoor uittrekken om de grote dag voor te bereiden – dat hoort er ook bij – maar dat ontslaat haar niet van de dagelijkse verantwoordelijkheden.

De Geest helpt ons om het leven van nu met de toekomst van straks te verbinden. Om daarin ook de goede keuzen te maken. Om de juiste afstemming te zoeken.

En... *de Geest doet ons soms al stralen*, zoals je het aan een bruid kan merken dat zij binnenkort gaat trouwen. Sommige dingen verdwijnen dan uit haar aandacht, want die blijken helemaal niet meer zo relevant te zijn in verhouding tot wat er straks zal gaan gebeuren. En sommige dingen worden draaglijk, ook al zijn het niet de leukste dingen om te dragen, maar.. haar hart is zo vol van die toekomstige dag...! Is de Geest ook al zo in u of jou aan het werk? Sta je er open voor?

En de Geest en de Bruid zeggen 'kom'. En laat hij die het hoort, zeggen: 'kom!', zo schrijft Johannes. Al diegenen die in de eerste gemeenten het boek Openbaring voorgelezen kregen, iedereen die meeluisterde tijdens de gemeentesamenkomsten, werd uitgenodigd om vervolgens mee te roepen: 'kom!' Maranatha. Kom Heere! Roept u ook mee? Laten wij de Heilige Geest in ons leven en in onze gemeenten de ruimte geven – echt de ruimte en de tijd geven - om ons verlangen tot Jezus brandende te houden en aan te wakkeren. Om vanuit ons hart mee te kunnen zingen:

*Wees mijn verlangen, o Heer, van mijn hart,
Leer mij U kennen in vreugde en smart,
Laat mijn gedachten op U zijn gericht;
Wakend of slapend, vervuld van uw licht.*

*Hemelse Koning die het kwaad overwon,
Als ik daar kom in het licht van Uw zon,
Stralend van vreugde, getooid als een bruid,
Gaat mijn verlangen nog meer naar U uit.*